

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/7/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115214129
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8115214129.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Romana Tótha a JUDr. Mareka Košča v právnej veci žalobkyne: D. P., A.. X.X.XXXX, W. X. X/X, X., zastúpenej ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o určení, že úver je bezúročný bez poplatkov a o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 7C/232/2015-58 zo dňa 28.11.2016, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo 4.7.2011 uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo 4.7.2011 uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach - bod 11), o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľnou. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou na súde 22.5.2015 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému určenia, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo 4.7.2011, medzi účastníkmi konania, je bezúročný a bez poplatkov; a určenia, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo 4.7.2011 uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach - bod 11) o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľná a náhrady trov konania.

2. Vykonaným dokazovaním prvoinštančný súd zistil, že žalobkyňa je spotrebiteľka. Na formulárovom tlačive žalovaného uzavreli zmluvné strany a to žalobkyňa ako dlžníčka a žalovaný ako veriteľ dňa 4.7.2011 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, v zmysle ktorej bol veriteľ (žalovaný) oprávnený poskytnúť dlžníkovi (žalobkyni) úver v sume 400,- eur a dlžník (žalobkyňa) sa zaviazala zaplatiť veriteľovi (žalovanému) túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 392,- eur, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 792,- eur v 12 mesačných splátkach po 66,- eur počnúc dňom 20.7.2011 na účet veriteľa (žalovaného) špecifikovaný vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že „potrebovala finančné prostriedky na domácu spotrebu, a tak zašla do pobočky Pohotovosti, kde jej najskôr povedali, aké doklady má predložiť a to o svojom príjme. Chcela úver 400,- eur a táto suma jej aj bola poskytnutá na ruku, ktorú sumu mala splatiť v splátkach po 66,- eur mesačne do roka. Zaplatila jednu splátku, ďalšie splátky už neuhrádzala. Nepamätá si, či a aká výška úrokovej sadzby sa spomínala a aké ďalšie poučenia ako spotrebiteľka dostala. Pokiaľ je na formulári urobený

krížik, že finančné prostriedky by mali byť na výkon povolania, tak v žiadnom prípade to nemalo byť na povolanie“. Prvoinštančný súd konštatoval, že predmetom žaloby je určenie, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej 4.7. 2011 je bezúročný a bez poplatkov a určenia, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX, zo 4.7.2011 uvedená vo všeobecných podmienkach - bod 11) o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľná. Súd prvej inštalácie poukázal na ustálenú prax súdov nielen v obvode Krajského súdu v Prešove a v tomto smere sa stotožnil s právnym zdôvodnením žaloby. Ďalej uviedol, že argumenty žalovaného v žiadnom prípade neobstoja. Zmluva o úvere, ktorú uzavreli zmluvné strany jednoznačne je zmluvou spotrebiteľskou a označenie účelu poskytnutia prostriedkov na výkon povolania krížikom je nekalou obchodnou praktikou a nemôže požívať právnu ochranu, ak takýmto úkonom mala žalobkyňa vylúčiť ochranu svojich spotrebiteľských práv. Zmluva neobsahuje úrokovú sadzbu, ani RPMN a priemernú RPMN a tak je jednoznačne úver bezúročný a bez poplatkov. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou nie je len zmluvná podmienka, ktorej neprijateľnosti sa žalobkyňa domáha ale aj zmluvné podmienky uvedené v bodoch 13 - 16 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a teda aj tá zmluvná podmienka, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu. Preto oprávnenej žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. Súd prvej inštalácie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 CSP a 262 CSP, podľa ktorých, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ustálil, že žalobkyňa mala vo veci plný úspech a preto jej priznal nárok na 100 % náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštalácie rozsudok nedostatočne odôvodnil (najmä tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu), čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom prevej inštalácie; súd prvej inštalácie dospel na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný nesúhlasí s právnym posúdením súdu, vyjadreným v odôvodnení rozhodnutia, nakoľko úver bol poskytnutý za účelom povolania, čím bol žalobca vyňatý spod spotrebiteľskej ochrany. Žalovaný nie je povinný sledovať, na čo v skutočnosti dlžník peniaze použije. Žalobca nijako relevantne nepreukázal, že si vzal úver na osobnú potrebu. Súd sa ani nevysporiadal so skutočnosťou, že spor medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným zo zmluvy o úvere je právoplatne rozsúdený, a to rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. X. XXXXX/XX zo dňa 26.2.2012, ktorý sa z hľadiska prisúdenia plnenia zaoberal zmluvou o úvere. Prejednaní žaloby žalobcu teda bráni prekážka právoplatne rozsúdenej veci v zmysle § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca sa nestotožňuje ani s vyjadrením súdu, že zmluva mala obsahovať náležitosti v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko výška úrokov nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere uzavretej podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

5. Odvolateľ ďalej zdôraznil skutočnosť, že v čase uzavretia zmluvy neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. K uvedenému poukázal na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Tvrdí, že nie je možné hovoriť o akejkoľvek náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti. Prvoinštančný súd opiera celé svoje rozhodnutie, v ktorom vyhlásil zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov o jediné tvrdenie, a to o konštatovanie, že ide o spotrebiteľský vzťah. Zmluva o úvere bola uzatvorená v zmysle VPPÚ - Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Táto zmluva sa uzatvára podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako nepomenovaná zmluva. Keďže zmluva obsahuje všetky tieto náležitosti nepomenovanej zmluvy, nemôže byť považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Súdna prax zhodne určila použitie Obchodného zákonníka nezávisle na dohode strán v prípade sporov zo zabezpečenia záväzkov zo zmluvy o úvere, ako aj v prípade vydania bezdôvodného obohatenia na základe neplatnej zmluvy o úvere. Je teda a maiori ad minus nepochybné, že zmluva o úvere sa bez ohľadu na dohodu zmluvných strán riadi Obchodným zákonníkom. Vzťah Obchodného zákonníka je založený na subsidiárnom základe, čo znamená, že Občiansky zákonník je vo vzťahu k Obchodnému zákonníku všeobecným a podporným právnym predpisom. Keďže Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy

inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevyučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ide o kogentné ustanovenie Občianskeho zákonníka, je nevyhnuté ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné, či ide o relatívny obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiada náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

6. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalovaným v zmysle ustanovení 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúvaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP).

8. Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke súdov SR (§ 378 ods.2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

9. Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku.

10. Odvolací súd konštatuje, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvozený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

11. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 52. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania, alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva o úvere zo dňa 4.7.2011 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Žalovaný má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným preukázané, aby úver poskytol žalobkyňi za účelom výkonu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti žalobkyne. S prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy má v prípade pochybnosti dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ. Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že nespotebiteľský charakter musí byť preukázaný bezpečne spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti.

13. Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy úpravu neprijateľných podmienok spotrebiteľských zmlúv neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník, má postavenie predpisu špeciálneho. Ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené

podľa predpisov občianskeho práva. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Vychádzajúc z uvedeného v dôsledku nedostatku inej právnej úpravy neprijateľných podmienok pri zmluvách o úvere, ktoré síce boli uzatvorené podľa prísl. ustanovení Obchodného zákonníka, avšak majú spotrebiteľský charakter v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, je potrebné vychádzať z ust. § 53 Občianskeho zákonníka upravujúceho analogický prípad. Inak by sa minula účinkom do nášho právneho poriadku implementovaná Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

14. Odvolací súd nijako nepopiera argumenty, že zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka, predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa - žalobkyne vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

15. Odvolací súd konštatuje, že na predmetnú zmluvu sa zároveň vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ). Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu lex specialis, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

16. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

17. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje údaj v zmysle § 9 ods. písm. f) ZoSÚ, t.j. konečnú splatnosť úveru. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarcia pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f) iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy.

18. V zmluve rovnako absentuje údaj o úrokovej sadzbe podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ. Túto je možné vyvodiť z výšky poplatku uvedeného v zmluve a počtu splátok v spojení s bodom 11 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, čo spôsobuje neprehľadnosť a spotrebiteľovi de facto znemožňuje získať zrozumiteľné, náležité informácie o základných podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje.

19. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy žalobcu a žalovaného bola aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová, výška, počet a termíny splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii tejto náležitosti v zmluve o úvere.

20. Neuvedenie týchto náležitostí v zmluve zákon o spotrebiteľských úveroch postihuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 ZoSÚ).

21. Za daného stavu odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 ZoSÚ bol správny.

22. Vo vzťahu k nákladom na uzatvorenie a vypracovanie zmluvy, ktoré predstavujú 2/3 poplatku vo výške 392,- eur odvolací súd uvádza, že poplatok je v tejto časti neúmerne vysoký. Dojednanie o administratívnom poplatku je vágnym ustanovením, ktoré vôbec nešpecifikuje, o aké konkrétne administratívne činnosti ide, pričom výška poplatku 392,- eur predstavuje neúmerne vysoký poplatok bez bližšej špecifikácie jeho výšky a účelnosti je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka).

23. V konaní absentuje dôkaz, že žalobkyňa ako spotrebiteľ bola s jeho podstatou oboznámená, poplatok nie je náležite špecifikovaný a viaže sa na bližšie neurčené náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Podstatou administratívneho poplatku je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Je za hranicou rozumného úsudku, aby poplatok vo výške dosahujúcej takmer polovicu sumy poskytnutého úveru sledoval výdavky spojené s administratívnou činnosťou.

24. Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania v štandardnej formulárovej zmluve, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

25. Zmluvná podmienka v zmluve o úvere zo dňa 4.7.2011 - dojednanie administratívneho poplatku vo výške 392,- eur nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie, a preto je v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov neprijateľná. Dojednanie o administratívnom poplatku predstavuje vedľajšie zmluvné cenové dojednanie (keďže cenovým dojednaním vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia je pri zmluve o úvere dojednanie o úroku), preto toto dojednanie podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

26. Napokon nie je dôvodná ani odvolacia námietka žalovaného, že prejednanie žaloby bránila prekážku res iudicata rozhodcovského rozsudku v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p. Odvolací súd poukazuje na to, že už v minulosti v právnej veci práve žalovaného explicitne v rozsudku sp. zn. 21Co 25/2012 zo dňa 18.6.2013 konštatoval, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní, nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke (porov. „Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci“, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. mája 2012, č. k. 10CoE/308/2011-39). Predmetný rozsudok bol podrobený kontrole ústavnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky tento záver neoznačil za ústavne nekonformný a pritom išlo o zásadnú právnu otázku s dopadom na výsledok súdneho sporu (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 25/2014 zo dňa 22.1.2014). Tento záver bol prijatý i Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9.2.2012 cit.: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“ Obdobne tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.1.2013 cit.: „V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata.“

27. Vo vzťahu k rozhodnutiu prvoinštančného súdu o priznaní náhrady trov konania žalobkyni v rozsahu 100 %, vo vzťahu k tomuto neboli zo strany odvolateľa podané námietky, preto odvolací súd viazaný

rozsahom a dôvodmi odvolania nemal dôvod výrok rozsudku, ktorým prvoinštančný súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, preskúmať.

28. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku prvej inštancie.

29. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje ako vecne správny a zároveň konštatuje, že týmto svojím rozhodnutím sa neodchýlil od aktuálne judikovaných záverov v rozhodnutiach aj iných senátov Krajského súdu v Prešove. Len príkladmo možno odkázať na rozsudok sp. zn. 6Co/134/2016 zo dňa 26.7.2016, sp. zn. 20Co/61/2016 zo dňa 23.2.2017, sp. zn. 17Co/15/2017 zo dňa 7.3.2012. V prejednáwanej veci odvolací súd nevzhliadol dôvod na odklon od v súčasnosti ustálenej rozhodovacej praxe súdov.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, preto právo na náhradu trov konania patrí žalobcovi. Tento si však trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani žiadne preukázateľné trovy mu v odvolacom konaní nevznikli. Preto odvolací súd rozhodol, že sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

31. Uvedené rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).